

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: N. V. Q.**, zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Labská 17, Děčín 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2005, č. j. 46 Az 60/2004 – 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2004, č. j. OAM - 1279/LE - 02 - 15 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel o azyl požádal v době, kdy byl zadržen orgány cizinecké policie, a za důvod svého odchodu z vlasti označil ekonomické důvody, konkrétně nutnost samostatně se živit a zároveň chodit do školy. Stěžovatel rovněž pro sebe neviděl ve Vietnamu žádnou budoucnost, neměl tam možnost studovat vysokou školu, v patnácti letech též dostal pozvánku na lékařskou prohlídku k výkonu vojenské služby, čehož se zalekl. Nechce totiž nastoupit na vojenskou službu, neboť život na vojně je příliš těžký. Žalovaný po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení. Konkrétně uvedl, že není spokojen s tím, jak se žalovaný vypořádal s jimi sdělenými informacemi a důvody opuštění vlasti.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo napadené rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a v souladu se zákonem. Rovněž se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti opodstatňující obavu z pronásledování či dokládající skutečné pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud též shodně s žalovaným neshledal existenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění uvádí, že již v žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Konkrétně zmiňoval, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, a poukázal na své obavy z nástupu vojenské služby. Stěžovatel konstatuje, že se obává návratu do vlasti a nesouhlasí se závěry soudu, že ke své žádosti o azyl uvedl pouze důvody ekonomické a snahu o legalizaci pobytu v České republice. Kasační stížnost podává z důvodu vad řízení, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a krajský soud měl z tohoto důvodu jeho rozhodnutí zrušit. Výslovně pak odkázal na § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis, zejména vlastní výpovědi stěžovatele a na vydaná rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovy námitky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková

podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel v jednotlivých fázích azylového řízení. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, dostatečně zjistil všechny relevantní skutečnosti. Z obsahu žádosti o azyl, stěžovatelova vlastnoručního prohlášení a provedeného pohovoru zcela jednoznačně vyplynuly všechny relevantní okolnosti, které byly nezbytné k řádnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž ani Nejvyšší správní soud žádné nedostatky či pochybení žalovaného neshledal. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Ani sám stěžovatel ostatně nikdy v průběhu správního či soudního řízení jakékoli další dokazování nenavrhol. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu